

Поетичні ляльки від Раїси Абрамович

Коли почула словосполучення "лялька Тільда", подумала, що це лялька в національному естонському чи литовському вбранні. Однак, виявилось - це іграшка з тканини, винайдена у Норвегії в кінці минулого століття і стала популярною у всьому світі. "Тільдою" можуть бути не тільки "дівчатка" і "хлопчики", а й гномики, зайчики і кицьки зі значними особливостями - кожна з них має характер і свою виражену емоцію. Одним словом, цим поетичним витвором мистецтва досконало оволоділа Раїса Абрамович - вчителька початкових класів Полянської загальноосвітньої школи. Запевняє, що коли шиє ляльку, то релаксує.

А кожне творіння виношує у думках, щоб потім народилося саме те, омріяне.

- Коли я починаю робити ляльку, то не уявляю, якою вона буде. Ніби якийсь образ створюється в голові, але до останнього не знаю, що вийде. Дві однакові ще не вдавалося зробити: трошки голкою вколеш у іншому місці і вже не такі щічки та оченята, - розповідає Раїса Абрамович.

ЯК УСЕ ПОЧАЛОСЯ

Хоч вона і вчителька, але, можна сказати, що любов до

голки успадкувала від мами. Ненька працювала у школі на кухні, але вдома шила постійно - часи такі були. Раїса Михайлівна з раннього дитинства з цікавістю спостерігала за миготінням голки, захоплювалася маминими роботами: светриком, сукнею, сарафанчиком, дивовижною скатертиною чи серветками. Ще дівчинкою майстриня

в'язала і шила, тому з легкістю оволоділа навичками кравецької справи, яка потім стала неабияк у нагоді.

Інтерес до ляльок виник, коли з'явилася на світ, як каже, посміхаючись, Раїса Михайлівна, "перша лялечка" - дочка Настуня, згодом цей запал дещо згас, з'явилися інші захоплення, занурилася у свою педагогічну роботу.

Адже вчитель - творча професія і вимагає креативних викликів, саме тоді з Інтернету майстриня дізналася про оригінальні ляльки із капронових панчіх на пластиковому каркасі - бабусі та дідусі у національному українському вбранні, що мило посміхалися чи сумували, бідкалися над здоров'ям гречки.

А через багато років вона народила вже "другу лялечку" - Соломійку, тож захотілося потішити дитину чимось несподіваним: за одну ніч мама створила невеличку лялечку, яка стала улюбленою.

- Я сама думаю: звідки в людині виникає це бажання творити? - розмірковує жінка, - мабуть, від великої любові і бажання зробити неймовірно, казку для своєї дитини.

Лялькарка сама сьогодні зізнається: із загальної кількості ляльок (рахунок яких вона не веде) найулюбленішою залишається та, перша. За кілька років захопилася цим настільки, що зараз намагається створити Тільду, схожу на свою майбутню власницю. Так з'являються іграшки з особливим характером, зовнішніми особливостями, одягом, а Соломійка дає кожній з них ім'я.

ТІЛЬДА - ОСОБИСТІСТЬ

Її бабуні-дідусі, тендітні лялечки, завжди викликають неабиякий інтерес у глядачів. На одну інтер'єру іграшку (саме так їх звуть у Інтернеті), в залежності від натхнення, йде від декількох днів до кількох місяців. Їх можна шити за однією викрійкою кілька разів, але кожна вийде індивідуальною, не схожою на попередню, навіть, якщо виготовляти їх з однакових матеріалів.

Щоб пошити Тільду, потрібні тканина для тіла, наповнювач та вбрання. Одежинку для ляльок пані Раїса обирає з натуральних тканин, адже приємніше тримати в руках іграшку в лляному чи бавовняному вбранні, ніж з жорсткої на дотик синтетики. Тканину (ляльковий трикотаж), різні дрібнички, мереживо, пасмо волосся, стрічки, нитки, намистинки, коробку для іграшок - усе вона купує у Інтернеті. Для дідусевих штанців згодилось домоткане полотно з маминої скрині, зі шпегату - виплела постолои та капелюха. Усі деталі витримані і продумані. Це ще більше захоплює.

Але, між нами кажучи, вчителька зізнається, що є такі

роботи, які ось уже кілька років поспіль чекають своєї пори, але, певно, вони ще незрілі. До слова, п'ятирічна Соломійка теж намагається допомагати мамі: окрім імені, лялькам підбирає одяг та аксесуари.

Раїса Михайлівна завжди сумнівається, чи сподобається іграшка майбутній власниці. Тому, якщо Соломійка каже: " - Клас!". - Вона заспокоюється.

Між іншим, майстриня остаточно зрозуміла, що володіє кравецьким хистом, коли пошила перші сукні "другій лялечці" у садочок. Це було не просто вбрання, а повністю укомплектований образ: стильні аксесуари та декоративні деталі для взуття.

ЯКЩО НЕ ВКЛАСТИ ДУШУ - НИЧОГО НЕ ВИЙДЕ

Пані Раїса - творча і цікава людина. Вона пише сценарії до шкільних свят, в'яже, шиє, малює. А ще слідкує за мистецькими новинками, щоб щось важливе не прогавити. Їй цікаво спробувати усе.

Любов до бантиків, то - окрема тема, зробила їх уже величезну кількість. Найулюбленіший матеріал - фоаміран. Започаткувала гарну традицію: дівчаткам у класі до дня народження вчителька дарує індивідуальні прикраси для волосся у формі бантиків, а хлопчикам, щоб не ображались, дарує пазли і розмальовки.

Раїса Михайлівна також реалізувала свій вчительський талант: ось уже понад 20 років працює вчителем початкових класів Полянської загальноосвітньої школи, має звання старший вчитель та вищу кваліфікаційну категорію, неодноразово здобувала першість і була дипломантою районного та обласного етапів конкурсу-ярмарку педагогічної творчості у номінаціях "Початкова освіта" і "Трудове навчання".

Вона звикла усе робити якнайкраще, любить свої роботи. І каже, що щаслива, коли радіє людина, яка має її іграшку. А ще запевняє, що Тільда - це лялька гарного настрою, а їх характер - наслідок виховання.

Юлія ІВАНЮК.